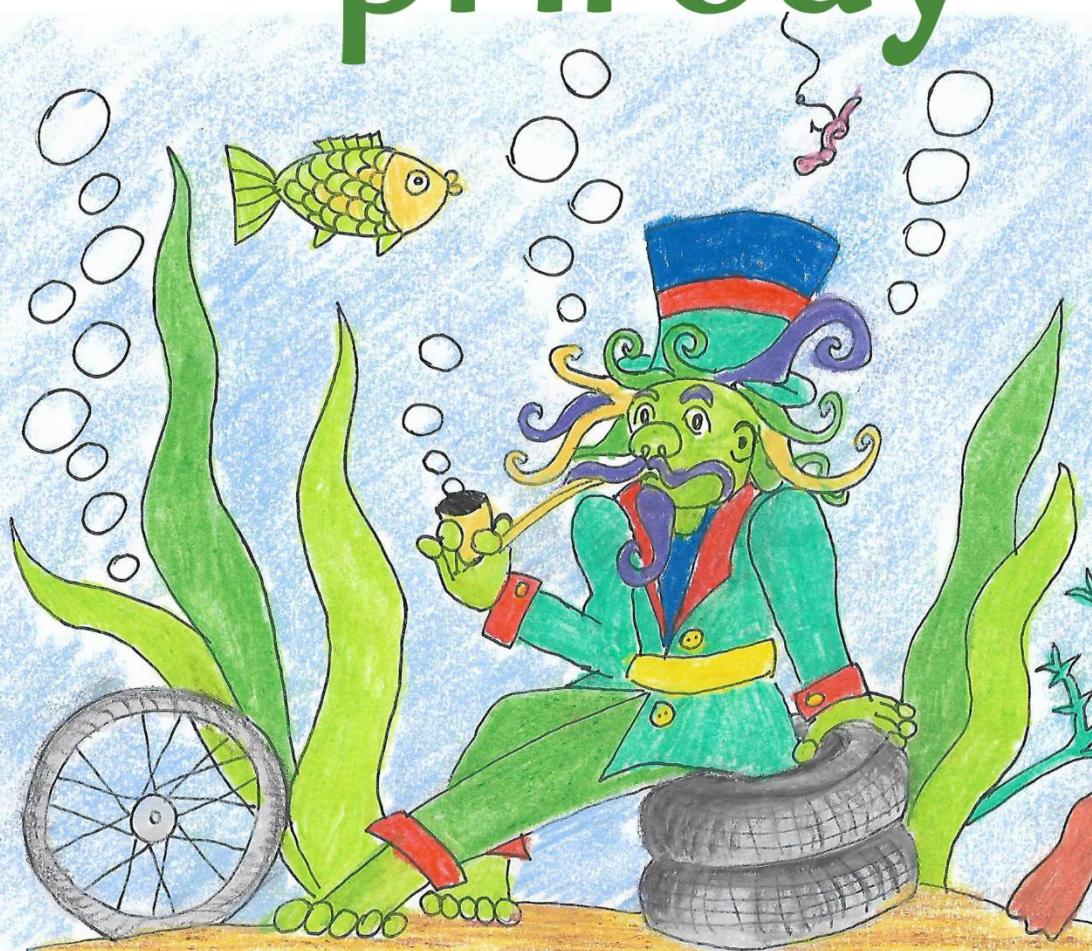

Václav Krejčík

Pomocníci přírody

Václav Krejčík

POMOCNÍCI PŘÍRODY

VODNÍK LABSKÝ

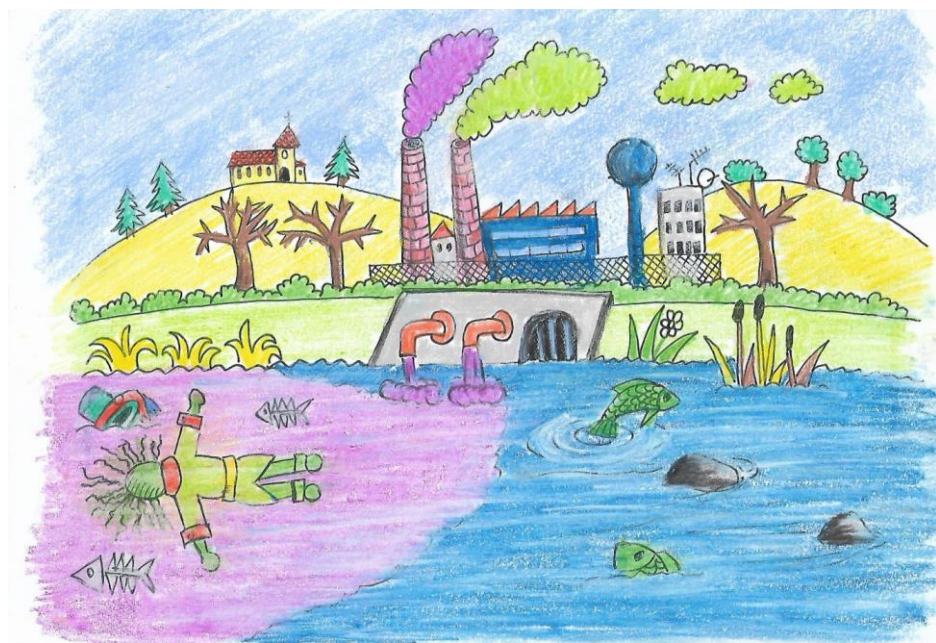
Otrávená voda

Všechno mě svědilo a taky jsem se musel pořád škrábat. Na předloktí se mi totiž vrátila ta šíleně otravná vyrážka. Bylo to až k zbláznění, všude samý pupínek. Voda v Labi, kde žijeme už od nepaměti, se totiž pořád zhoršuje. A taky náš druh je díky tomu na pokraji úplného vyhynutí. Vlastně jsme v řece zbyli už jen já s manželkou. A ani děti se nám nepodařilo přivést na svět. Do našeho chemicky znečištěného prostředí se žádné vodnické dušičce zřejmě nechce. A já se jim vlastně ani trochu nedivím.

Na chvilku jsem se vynořil na souš. Při správné vlhkosti vzduchu jsem dokázal vydržet klidně i dvě nebo tři hodiny venku. Sedl jsem si před vrbu a přemýšlel, co s námi bude dál. Co bych měl jako správný chlap vlastně udělat? Hlavou se mi honilo tisíce otázek, ale odpověď nepřicházela žádná.

Náš největší problém představovala ta zpropadená firma Chem-pavl, které není nic svaté. A klidně nám ty svoje jedy vypouští do slova přímo na hlavu. A přitom by stačilo, kdyby se chovali jen trochu šetrněji k prostředí kolem sebe. To by se nám hned žilo mnohem lépe. Vždyť na to, že naše prostředí není zrovna křišťálově čisté, jsme si

zvykli už dávno. Ale tohle je zkrátka až přespříliš, stěžoval jsem si v duchu ohnuté vrbě, na které sedával už můj děda, snad i jeho děda, a možná že i celá rodová linie před nimi. Na potemnělém nebi nás sledoval obrovský měsíc. Zdálo se, jako by byl na dosah ruky. Muselo být zřejmě kolem úplňku. Jedna z letních teplých nocí, kdy tma není tak úplně černá. Jak si ji má ale vodník užít, když má tolik starostí o holé přežití. Ukápla mi malá slzička, kterou jsem hnedle schoval do rukávu. Tady v závoji noci si ji klidně můžu dovolit, ale doma ženě musím být pevnou oporou. Raději se už vrátím, aby si o mě zase nedělala starosti.

Manželka už připravovala večeři. Ve starém hrnci se vařil vývar z lopuchu a devětsilu. Moje oblíbená dobrotka. Obvykle už v tuhle dobu mívala dávno nachystáno. Ale náš nezbedný kapřík se jí honil kolem plotny a nechtěl jí dát za nic na světě pokoj. Musela ho dokonce i na chvílku zavřít do klece.

„Je to syčák, měl bys ho občas vzít s lososy na cvičák,“ navrhla manželka.

„To není nic pro něj, útočí na mnohem větší ryby. Někdy je to s ním až o strach.“

Protočila panenky a hlasitě si povzdechla.

„Ale víc pohybu by jistě ocenil, v tom máš pravdu,“ doplnil jsem ještě.

„Řekni mi, kde se to v tom špuntovi bere?“

Pokrčil jsem rameny.

„Mám pocit, že by potřeboval zvlášť pevnou ruku,“ podívala se na mě trochu přísně.

„Ale neboj se, ráno ho nechám vyplavat za domem. Oni ho ty roupi hned přejdou,“ slíbil jsem jí.

„Jen cos odešel bůhví kam, přišla si k nám zase postěžovat ta stará bělice ze sousedství.“

„Ale copak?“

„Jeden ze synů prý včera málem spolknul háček. Naštěstí si ho na poslední chvílku všiml a sežral rybářům jen návnadu. Ale bylo to jen tak o šupinu.“

„To je mi ale pašák,“ skočil jsem jí do řeči.